

Hitetlenség

Énekek: 154, 430, 428, 425, 90.

Lectio: Ézs 53

Textus: Jn 12,37-43

Kedves Testvéreim! A mai napi Igénk azzal kezdődik János evangéliumában, hogy bár Jézus Krisztus sok jelt tett az emberek előtt, az emberek mégsem hittek Ő benne. Az első jel a kánai menyegzőben történt, amikor a vizet borrá változtatta és ez után azt olvassuk, hogy a tanítványok kezdtek hinni Ő benne.

Aztán később is megmutatta az Úr Jézus a maga hatalmát, meggyógyította az embereket. Embereket tett járókká, a vakok szemeit megnyitotta, látókká tette őket. A süketeket hallókká, a némákat beszélőkké. Feltámasztotta a halottakat is. Micsoda hatalma van Jézus Krisztusnak! A naini özvegy asszony fiát is, Lázárt is feltámasztotta és itt vannak ezek a drága, csodálatos jelek: a gyógyításai, a halottak feltámasztásai és az emberek mégsem hittek Jézus Krisztusban. Mégsem hitték el, hogy Ő nem egy egyszerű ember, hanem Isten Fia. Ő a világ Megváltója.

Ézsaiás próféta is így kezdi az 53. részt: **Ki hitt a mi tanításunknak és az Úr karja kinek jelentetett meg?”** János evangéliumából is ezt halljuk, hogy sokan nem hittek Jézus Krisztusban. Jézus Krisztusnak a szolgálata és az áldozata sokszor érthetetlen és hihetetlen az ember számára. Ugyanis emberi ésszel nem tudjuk felfogni azt, amit a minden embernél bölcsebb Isten cselekszik Jézus Krisztus által.

Hogy lehet azt megérteni, hogy életre tudja kelteni az oszlásnak indult negyed napos halottat is? Azt hogyan tudod megérteni, hogy a te halódó életedet is megváltoztatta és a biztos pusztulásból, a romlásból, a bűzből jó illatossá, krisztusi illattá formálta át! Ezért vágysz arra, hogy Isten Igéje kiteljesedjék a szívedben. Hogy lehet azt megérteni, hogy az ember egyszer csak meglátja, hogy mégsem vagyok én olyan jó, mint amilyennek gondoltam magamat. Az ember

meglátja sok bűnét, amelyek elválasztják Istentől és jön a templomba és otthon is megnyitja Bibliáját és olvassa Isten Igéjét és keresi a megoldást, keresi a választ, hogy miképpen lehet kilábalni abból a mélységből, amelybe bűnei miatt került. Egyedül csak Jézus által. Sem a jócselekedetek, sem az adományok, sem a sok-sok imádság, bár ezekre is szükség van, de egyedül Jézus Krisztusnak a nagy hatalma, Lelkének ereje és az Istennek kegyelme juttat bennünket oda, hogy bűneinktől meg tudjunk szabadulni. Ugyanis az az ember, aki meglátja már, hogy valahogy meg kellene változni, azt csak Jézus tudja megsegíteni, hogy ez meg is történjen.

Hányszor próbáltam én is, Testvéreim, hogy abba hagyjam a cigarettázást és nem sikerült, addig amíg Isten rám nem ijesztett és annyira köhögtem már, és fájt a légcsővem is. Belegondoltam, hogy mi lesz velem, ha nem fogok tudni prédikálni. Akkor semmibe veszem az Ő elhívását. És Isten megsegített! Valahogy így vannak a többi megkötözöttséggel rendelkező emberek is. Egy darabig próbálkoznak, mint ahogy én is próbáltam annyiszor, de nem sikerült, míg át nem adtam a cselekvés lehetőségét az Úrnak. És Ő csodát tett. Amit én hónapokon át kínlódva sem tudtam elérni, Ő az Ő hatalmával elvégezte bennem. És áldom az Ő nevét, hogy átadtam az uralmat az Ő számára.

Lehet, hogy te is tudnál olyan eseteket mondani, amikor te is próbálkoztál, küzdöttél és nem sikerült. Valamelyik bűnödtől, mert annyi formája van a bűnnek, melyet a sátán reánk rak, hogy ne legyen boldogságunk, ne legyen örömünk, csak ideig óráig. A sátán azt akarja, hogy rózsaszínbe lássa az ember a világot, hadd élvezze, hadd szórakozzon, és amikor már messze kerül az Istentől az ember, kajánul rákacag a sátán: Na, ugye, hogy semmi vagy! Ugye, hogy ennyit ér a te hited! Ám az az ember, aki ilyenkor és mindennek ellenére, a sátán kacaja ellenére is átadja az ő szívét az Úr Jézus Krisztusnak, az megtapasztalja, hogy milyen hatalma van ennek a Jézusnak. És mégis, maga Kálvin János is azt mondta: *Az evangélium hirdettetik az embereknek és százból, ha egy átadja életét az Úr Jézusnak.* Itt is ezt halljuk az Igéből.

Ézsaiás próféta felteszi a kérdést: Ki hitt a mi prédikálásunknak? Próféták sora hirdette az embereknek, hogy ne a bálványok után futkossanak, ne a bálványistenek előtt hajlongjanak, hanem egyedül az egy, élő, igaz Istent imádják.

És nem tértek ehhez az Istenhez, nem hagyták ott a bálványokat, mert jó volt az élvezet, jó volt a szórakozás, jó volt egy kicsit örülni is, aztán majd elmenni az Úr házába. Éppen úgy, mint a mai világban. Testvéreim, az ember nem változott. A bűnt örököljük és addig, amíg át nem adjuk életünket Jézus Krisztus számára egy kicsit imádkozunk, egy kicsit templomba járunk, aztán küzdünk, de nem jutunk semmire, mert Isten áldása nélkül hiába munkálkodik az ember.

A próféta úgy beszél Jézusról, mint aki nem volt szép, alakja nem volt kívánatos. Az emberektől elhagyatott volt, fájdalmak férfja, betegség ismerője és mi nem gondoltunk vele. Ezt idézi János is Ézsaiás próféta könyvéből. És valóban csak kevesen adták át magukat ennek az Úr Jézus Krisztusnak.

Pál apostol is azt mondja a Róma 10,16-ban: **„De nem mindenk engedelmeskedtek az evangéliumnak.”**

Ézsaiás próféta egy vesszőszálról beszél, mely a száraz földből nő. Meg lehet ezt érteni, Testvéreim? A száraz földből még ha ki is nő valami, előbb-utóbb elszárad, ha nincs nedvesség és a földben tápanyag. S ha van tápanyag, de az esővíz nem oldja fel, akkor mindhiába van az a vesszőszál, egy idő után elsatnyul, elsorvad, elszárad. De ahol Isten cselekszik, ott minden másképpen van. Krisztusnak is az eljövetele e földre úgy tűnt, hogy nem szép, hogy nincs semmi, ami gyönyörködtetővé tenné az embert. De Isten Lelke elkezdett munkálkodni és az első pünkösdi ünnep alkalmával háromezer ember adta át életét az Úr Jézusnak. Milyen csoda! Nincs víz és a vesszőszál mégis nő, hatalmas fává, és az emberek meglátják, hogy a bűnt el kell hagyni és át kell adni magukat Jézusnak. De addig olyan sokan tapasztalják, amit a próféta mond, hogy nem volt neki alakja és ékessége. A világ mindig is megvetette az Úr Jézus Krisztust. Kegyetlen halálra ítélte Őt. S amikor a próféta ezt mondja, hogy nem volt neki alakja és ékessége, akkor Kálvin János, a mi reformátorunk azt mondja, hogy ezt tulajdonképpen a Krisztus királyságára kell érteni. Az emberek szemében ez a királyság nem szép és nem kívánatos. És milyen igaz! Hiába mondja Jézus Krisztus, hogy keressétek először Istennek országát, de ez az ország nem kell e földnek. Ez az ország nem kell a földi embernek, csak néhányunknak. Inkább keresik az örömeiket, az élvezeteket és a boldogulást a pénz, a vagyon által. Az ember el van foglalva

önmagával. Nem törődik a másik emberrel. Önzőkké, szeretetlenekké válnak az emberek. Isten országában viszont fordítva van! Isten országában az ember lemond önmagáról és arról, amivel rendelkezik, csak hogy a másik embernek az örömét mozdítsa elő. Isten országában lehet kérni és az ember kap, keresni és az ember talál és a zörgetőnek megnyitják. Ám az emberek nagy része nem kér, nem keres és nem zörget. Vagy nem jó helyen kér, nem jó helyen keres és nem jó helyen zörget. Ezért romlanak meg az emberi életek. Ezért lesz gyötrelmes annyi házasság. Ezért lesz boldogtalan sok gyermeknek a gyermekora, mert mi, a felnőttek nem kérünk, nem keresünk és nem zörgetünk. Nem az Isten országát keressük. Nem keressük az Isten országának szépségét és örömét. Igaz, Isten országa egészen más. Benne már nem az én akaratom, ott már nem az én elhatározásom a mérvadó. Ott az uralmat át kell adni Jézus Krisztusnak. No, de hát mitől félsz, Testvérem?! Félsz átadni a magad gyenge uralmát annak a hatalmas Jézusnak, Aki életet tud adni, Aki beteget tud gyógyítani, Aki meg tud vigasztalni! Mi sokszor hiába vigasztaljuk egymást. Szavaink elszállnak a fülek mellett és marad a gyász. Hiába bátorítjuk egymást, a betegség fájdalma megmarad. De amikor az Úr Jézus Krisztus kezd el beszélgetni velünk, akkor az ember már érzi a mennyei ország békéjét. Nem lesz boldog az ember egyből. Hiszen a gyász fájdalma még ott marad a szívben, de békessége van, mert tudja, hogy az ő szerette nem a semmiségbe, a pusztulásba ment, hanem az Úrhoz és ott van a legjobb helyen. Miképpen mi is ott vagyunk a legjobb helyen, az Ő országában. Az Ő országában, ahol Jézus van a középpontban, egyszer csak észrevesszük, hogy az Ő kezét fogva mindannyian közel vagyunk egymáshoz. Ma élők és már elköltözöttek. De amíg az ember csak önmagával van elfoglalva és ő akar uralkodni, önzősködni, addig az ember ezt nem érti.

Azt is olvassuk az Igéből, hogy **utált és az emberektől elhagyatott volt.** Nagyon erős kifejezés ez. Bár sokan haragudtak Reá és keresztre adták, de inkább itt arra kell gondolni, hogy **elhagyták.** Erre esik a hangsúly, hogy **elhagyták** az emberek. Nem törődtek Vele, hiszen Ő csak fájdalmakat hordozott. Ő gyenge valaki volt, aki engedte, hogy a katonák megfogják, engedte, hogy arcul üssék, megkorbácsolják, keresztre szegezzék. A zsidók egy olyan Messiást vártak, aki hatalmas, aki erős. Ő nem gyenge, hanem alázatos volt! Legyünk mi is ilyen

alázatosak és ha a magunk gyengeségét, vagy fájdalmát érezzük, akkor gondoljunk arra, hogy Jézus Krisztus ezt mind már elhordozta érettünk. Nem tudunk úgy gyászolni, hogy Jézus Krisztus ne sírna. S ebből vigasztalás származik. Nem tudunk úgy fájdalmat hordozni, hogy Jézusnak az ne fájna. Márpedig ha Ő velünk együtt hordozza a fájdalmakat, abból drága gyümölcsök fognak teremni. Mint ahogy az igazgyöngy is úgy keletkezik, hogy a kagyló testébe homokszem kerül. Ez sérti, fájdalmat okoz neki és bevonja és így keletkezik az igazgyöngy. Ez aztán nagyon értékes. A bűvárok a tenger mélyére lemennek érte. Isten nagyon mélyre jött érted Jézus által. A mennyből a bűneink mélységébe, mert ilyen drágagyöngynek tart bennünket. A drágagyöngy nem az örömben, hanem a fájdalmakban keletkezik. Sok ember rácsodálkozik az Isten szeretetére és kegyelmére: Uram Te még bennem is keresed az igazgyöngyöt?! Én nem is gondoltam, hogy még bennem is van! A szívemben? Én azt hittem, hogy ott csak a bűnök sokasága van és nem érdelek mást, mint kárhozatot és elvettetést. Te meg akarsz menteni engem a poklok kínjaitól?! Áldott legyen, Uram, a neved hogy ennyire szeretsz! Ne hagyjuk el, Testvéreim, ezt a drága Úr Jézus Krisztust, aki annyi fájdalmat vállalt mi érettünk.

És **az emberek**, - azt mondja Ézsaiás, hogy **elrejtik az arcukat Ő előle**. Ez itt többes számban van. Az emberek sokasága teszi ezt. Az emberek elfordulnak Tőle. Éppen, mint ma! A mai 21. században az emberek elfordulnak Istentől és odafordulnak a jósokhoz, olvassák a horoszkópot, odafordulnak a modern bálványaikhoz, leborulnak előtte és közben akkor az Istennek mit mutatnak? A hátsó felület! Felfoghatatlan! Micsoda gyötrelem ez az Isten számára! Micsoda fájdalom ez az Isten számára! Egyszülöttét küldte, Aki mindent vállalt értünk és mi így viszonyulunk Hozzá?! Hát így szeretjük?! Nem akarjuk átadni az életünket?! Vigyázzunk, mert ha így viselkedünk, akkor bekövetkezik az ítélet! Ezt, a megtérést senki nem spórolhatja meg! Mert egyszer mindannyian ott állunk majd az Úr színe előtt és ha itt a földön nem Vele járunk, hanem inkább elhagyjuk Őt, és nem Benne gyönyörködünk, hanem más valakiben, vagy valamiben, akkor jön az ítélet. Azt írja a Jel 20,11-től: **„És láték egy nagy fehér királyi széket, és a rajta ülőt, akinek tekintete elől eltűnék a föld és az ég és helyök nem találtaték. És látám a holtakat, nagyokat és kicsinyeket, állani az Isten előtt, és könyvek nyittatának**

meg, majd egy másik könyv nyitatték meg, amely az életnek a könyve és megítélteték a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint. És a tenger kiadá a halottakat, akik ő benne voltak és a halál és a pokol is kiadá a halottakat, akik ő nálok voltak és megítélteték mindnyájan az ő cselekedeteik szerint. A pokol pedig és a halál vettetének a tűznek tavába. Ez a második halál, a tűznek tava. És ha valaki nem találtatott beírva az élet könyvében, a tűznek tavába vetteté.”

Testvérem, ott van a neved az élet könyvében? Bizonyos vagy e felől? Tegyé meg mindent annak érdekében, hogy az Úr Isten Jézus vérével írja be a nevedet az élet könyvébe, hogy megmenekülj a második haláltól, mely az örök kárhozat. Onnan nincs szabadulás! Mindannyian meghalunk, mert a bűn zsoldja a halál, de aki Jézusban hal meg, annak örök élete van, mert annak a neve be van írva az élet könyvébe.

Vajon miért mondja a próféta és János, hogy nem hisznek az Úr Jézus Krisztusban? Egy ideig én is elgondolkoztam azon, amivel a próféta ezt magyarázza. Ezeket mondja Ézsaiás: **„Megvakította az ő szemeiket és megkeményítette az ő szívüket, hogy szemeikkel ne lássanak és szívükkel ne értsenek és meg ne térjenek és meg ne gyógyítsam őket.”** Hát akkor Isten a hibás! Ugye? A zsidók is Auschwitzban bíróságra vonták az Istent. El akarták ítélni, amiért megengedte azt a hatalmas népirtást. A végén rájöttek, hogy nem bíraskodhatnak ők Isten felett. Hiszen az ember a bűnös!

Itt is amikor olvassuk, hogy Isten megvakította a szemüket és a szívüket érzéketlenné tette, hogy ne értsék az Igét. Azt Isten ítéletképpen tette. Vagyis azért, mert az Isten választott népe nem nyitotta meg a szemét az Isten csodáinak a meglátására. Nem tudott gyönyörködni benne. Ment a maga feje után, ment a maga útján. S ekkor jött az ítélet. No, akkor ne lássatok! De ebből kárhozat lesz!...Drága Testvérem, még tart a kegyelmi idő! Mi még megnyithatjuk szemünket és a szívünket is, hogy meglássuk és megérezzük Istennek nem csak a hatalmát, nem csak a bűnt megítélő igazságát, hanem az Ő szeretetét és kegyelmét is, mely jelen van Jézus Krisztus által mindnyájunk számára. S ezt vállalni kell, mert nem lehet külön úton járni. János is erről beszél. Sokan hittek

Jézusban, de nem vállalták a világ előtt mert **„inkább szerették az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét.”** Hányan vannak még ma is, pedig már szabad hinni, már szabad templomba járni, már szabad imádkozni és még sem vállalják a világ előtt, mert arra gondolnak, hogy mit mond a barátja, a többi ember, ha látják imádkozni az utazás előtt, evés előtt, a munka előtt, és úgy általában. Igaz, az ilyeneket lenézik azok, akik már megvakultak lelkileg, akik érzéketlenek, akik Isten nélkül akarnak élni. Ne törődj vele, Testvérem! Te csak eggyel törődj: ne az emberek véleményével és ítéletével, hanem azzal, hogy mit mond az Úr Isten. És Isten biztos, hogy azokat vállalja, akik Őt nem szégyellik. Úgy hát, menj Testvérem haza, menj a rokonokhoz, a szomszédokhoz és mondd el: Még tart a kegyelmi idő! Még lehet hinni! Még lehet gyönyörködni az Úr Jézus Krisztusban! Még meg lehet teljesedni az Ő vigasztalásában és erejében! Lehet teljes életet élni! És akkor áldott lesz az életed, nem csak itt a földön, hanem a mennyben is!

Ámen.

Biharszentjános, 2015.03.01.

Csomay Árpád.